

СЛАВЯНИЗЪМЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Излиза три пѣти въ седмицата
всѣки:
Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота.

ЦѢНА:
За година 20 лева сребрени
„ шестъ месеци 12 лева ср.
„ три „ 7 „ „
Единъ брой 20 стотинки.

Сичко което се отнася до вѣстника
надписана са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчунъ

Неплатени прѣма не са приематъ
Ржкописи назадъ се неврацатъ

За обявления се заплаща:
За всѣки редъ при пръвъ пѣтъ 20 ст.
За „ „ „ вторий „ 10 ст.

„Прѣдставителитъ на тукашната либерална партия (?) сърдечно сърадва въ вашата народна партия (!?), за блѣскавата ѳ побѣда и желае въ успѣхъ въ по-нататъшнитѣ ѳ дѣйствія“.

За Централното Либ. Бюро. Цанковъ.

Тази е телеграммата, г-да читатели, която разумния старецъ и поборникъ на радикализмитъ Др. Цанковъ, испроважда на Люксембургския герой Величкова въ Пловдивъ, въ лицето на когото се сгрупиратъ всичкитѣ ония Румелийски поборници, които носятъ великата титла „превратаджии“, за побѣдата, която послѣднитѣ спечелили въ Румелия при изборитѣ на 23 миналий Септемврий т. г. съ подобна телеграмма съчинена отъ високопарация, днесъ святецъ, поздравява подлитѣ политически развратници и имъ ржкопѣщи отъ страна на нѣкаква си сжществующа яланъ-либерална партия въ София, за геройскитѣ имъ подвиги! Тая телеграмма е отъ голѣма важность и за насъ, за това всѣкой трѣбва съ внимание да я прочете и да се увѣри всѣки единъ веднѣжъ за всегда даже и ония заблудени, които вѣрватъ още въ тѣхъ, какви сж патриотическитѣ людие, въ които съзани не останаха вече отъ да оплакватъ „Клѣта България и кждѣ отица България“. Който не е чель рѣдовно и съ внимание органѣтъ на позорно падналитѣ министри - реакционеритѣ — пасквилчето „Срѣдецъ“, само той не може да си представи до каква подлостъ и низость, до какво раболѣпие сж дошли днесъ, нашитѣ окапали и прочути по „умъ и разумъ“ министри заедно съ дервишитѣ си. Ако има въ свѣта хора, по-безобразни, по-нахални, по-подли, по-мерзки, по-безчестни и най-върли дупмани на народѣтъ си, тѣ сж: компримисчиитѣ, реакционеритѣ и падналитѣ, въ главѣ на пресловутитѣ имъ вожди нени Драгана и калѣка Марка въртялката.

Вѣхме се зарѣкли да не отговаряме на тѣзи безобразни и за окаивание людие, и оставиме да ги изобличаваме за безчестнитѣ имъ дѣла; по като прочете човѣкъ 56 и 57 броеве отъ пасквилчето „Срѣдецъ“, което се лигави въ рждетѣ на велеречивия му редакторъ-издатель, не може да не се възмути и да не стане да ги изобличи.

Въ Южна България или Румелия, както ѳ казватъ, става превратъ, разтурва се събрание, уничтожава се Постояненъ Комитетъ, тѣлчи се Органически Уставъ отъ безчестнитѣ людие, а нашитѣ реакционери се радватъ и усмѣли сж се до уши и ликуватъ! Подлитѣ хора, които посятъ въ Румелия името: „патриотитѣ, сждинитѣ, честнитѣ, силпатичнитѣ, учениитѣ, здравия Румелийски разумъ“. каквото напримеръ Бобчева, Величкова, Вазова, Гешева и проч. днесъ когато буйствуватъ и върлуватъ по цѣла Румелия безнаказанно, „Срѣдечаритѣ“ намѣсто да ги осѣдятъ, тѣ напротивъ съ главнитѣ си вожди ликуватъ, пируватъ, вѣселятъ се и ублажаватъ съ минималъ сполучливата и цѣв-

тущата подъ Кръстевича Румелия. Когато това става въ Румелия, нашъ гологлавий и високопарний Марко Балабановъ, излазя съ една надута статия въ „Срѣдецъ“ пълна съ фразеология и казва: „Днесъ е тържественния денъ за Румелийцитѣ. Днесъ блѣск вата побѣда е на Румелийския политически здравъ разумъ, на Българското родолюбие (?) на просвѣщенето; побѣда на рѣднитъ законнитѣ; побѣда на неизмаченитѣ Български правдини (!), на непрѣдсѣтъ и побѣда на честната преданность за сжречение и подобрѣние на Българскитѣ природни сѣдбини“.

Радвай се и вѣсели се Румелию! са провиква Клеуреката минерва отъ София, че побѣдата на твойтѣ възлюблени чада крайно ли зарадва, защото тѣзи побѣда, не е само надъ казбонитѣ въ Румелия, а и на тукашнитѣ страни радиали, които сж въ съюзъ съ послѣднитѣ. „Магаретата, казва Българската пословица, прѣвъ десетъ планини минаватъ, та се събиратъ да се мирисатъ“, та не е чудно дѣто и нашитѣ реакционери, правятъ това сжщето съ Пловдивскитѣ превратаджии.

Обаче тая радостъ на Цанковитѣ ни накарва да са попитаме: защо ли се радватъ толкова тия хора, за станалия превратъ въ Румелия? Каква голѣма побѣда сж направилъ людие за „здравия разумъ“ или героитѣ съ зайшкитѣ сърдца, та че нашитѣ тукъ реакционери отъ радостъ не можтъ да се побержтъ въ кожата си?—Огговора на това е твърдѣ лесенъ, т. е. като преминува Румелийското ковчезничество въ рждетѣ на превратаджинитѣ, то навѣрно ще има нѣкоя и друга лиричка за тукашнитѣ реакционери да си издаватъ „Срѣдецѣтъ“, защото нашъ Марко за паридата, за клѣтата паридата, готовъ е да напише цѣли революционни статии. Ние положително знаемъ, че колкото и да се преструватъ, че сж радостни, това не е тѣй, понеже не са да не знаятъ, че тѣзи побѣда въ Румелия е сполучена съ лжка и измама, тя е врѣменна, защото и консерваторитѣ въ Княжеството при изборитѣ на 14 и 21 Юний 1881 година, така сжщо блѣскаво побѣдиха, но не се мина много врѣме и тѣ позорно паднаха до тамъ щото, останаха за вѣчно презрѣни отъ народѣтъ. Таково нѣщо ще се случи и съ побѣдителитѣ въ Румелия, които сж полудели, и обезумели отъ радостъ.

На такви преврати, можтъ да се радватъ само хора съ зловни души, хора съ зловни лица, какзито сж консерваторитѣ и реакционеритѣ, само подобни хора можтъ да вѣспѣватъ оди и да плетатъ вѣнци на калпавитѣ герои.

Казбонитѣ, казватъ реакционеритѣ неможаха да сполучатъ. Е, питаме ние г. г. реакционеритѣ да ни кажатъ: можтъ ли да усѣятъ и сполучатъ честнитѣ хора тамъ, дѣто лжжата, измамата, подлостѣта, подкупванието и патискѣтъ царуватъ? Можаха ли да сполучатъ проклѣтитѣ казбони, когато веждѣ по Румелия пѣплехъ директори, началници,

подначалници, сждии, префекти, генерали, консули и владици, които проповѣдваха на вси четири страни, че желанието да се избератъ лжжесждинитѣ е желанието на Россия, която веднага щѣла да направи сждинението на двѣтѣ България? Не бѣше ли това сжщето и въ Княжеството въ врѣмето на преврата, когато освѣнъ консулитѣ, но и владиката Милетий жертвуванъ женитѣ си и дѣцата за превратъ? Какво можъ да направи народната партия предъ силата и баионитѣ? Не бѣхъ ли тия сжщитѣ консерватори, които проглушиха свѣта, че народа иска да избие либералитѣ, четой не ще Конституция, а иска Монархия, че царуванieto имъ е сигурно тѣкмо цѣли 7 години? Не бѣше ли тоя сжщия гологлавъ Балабановъ, който проповѣдаше тогава монархизмитъ и Българския Екзархъ, който чакъ отъ Цариградъ дойде въ Княжеството да убѣждава грѣшното население или словесното стадо да се откаже отъ Конституцията си? и какво направиха? Не се минахъ двѣ години и всичкото устроено се срути и позорно паднаха побѣдителитѣ. Ама ще кажете, че сж се похарчили прѣвъ това врѣме до 18,000,000 лъвчета отъ хазната, то нищо не значи, да е живъ народа, той пакъ ще си истѣкми всичко. Ами какво стана съ Милетия, този лукавъ пастиръ, каква награда получи за услугитѣ си? Нищо друго, освѣнъ презрѣние и го проведиха въ Рила на покаяние. Правдата ще възтържествува, но май кженичко. Това повтаряме да кажемъ е сжщето и въ Румелия. Штука единъ пастиръ, блудникъ и Божий развратникъ, е ходилъ и тичалъ като бѣсенъ по селата да убѣждава непослушливото стадо, да избира хора отъ „патриотитѣ“ и въ случай на отказъ, да го афоресва. Освѣнъ това и опълченитѣ подлжгани отъ героитѣ и отъ Кръстевича, че ще ги назначатъ депутати и ще имъ са дадѣтъ високи служби и тѣ помогнаха на превратаджинитѣ и зехъ за срамъ и позоръ на Българския народъ участие въ Румелийския превратъ. Тогава срамно и позорно би било ако не сполучатъ „Сждинитѣ на парата“. Народа веднѣжъ се излжга съ „сждинението“, вторий пѣтъ сега, а третий пѣтъ навѣрно ще имъ смажи кокалитѣ или пѣкъ ще ги награди съ надлѣжната заплата.

На такава побѣда, днесъ ликува нашата Клеурекка минерва, и излазя чрезъ „Срѣдецъ“ да продава куражъ. Още по-голѣми и горѣщи вѣсхвалителни стагати може да напише нашъ Марко, стисамо Пловдивското събрание, да отпусне на дѣда му други нѣкои 170000 лева за не съществующа черкова въ Цариградъ, както направи тукашното патриотическо отъ 42 души събрание.

И подобни хора седнали днесъ да плачатъ, кадѣ отива България и отъ кждѣ се връща Румелия?

Мѣжду тѣзи византийски фрази, нашъ

Марко хвърля яднитѣ си стрѣли и върху народа, народното събрание, че непо-вѣрливо управлението на Княжеството пакъ въ тѣхни рѣци, а на радикалитѣ. Превратътъ и пълноцието, много по добри са, кръвци и пѣни се бай Марко, отъ радикализмътъ, който опустошава клетата България? Че ако идяло за дълго царуването на радикалитѣ, то България ще пропадне, та заедно съ нея и нашъ Марко съ дѣвчидата си. Поната-тъкъ пакъ за успокоение и насърчение на падналитѣ реакционери казва: нека да не са отчайваме братия, здравия по-литически разумъ въ Княжеството и той ще побѣди; защото това което става въ Румелия и тукъ ще стане.

Ний не можемъ да си обяснимъ отъ гдѣ черпи такива предсказания този олимпийски чудотворецъ, да ли отъ свѣтата лула на Цанкова или пакъ говори съ боговетѣ на Олимпъ, защото подобни глупости може да развива само човѣкъ съ убърканъ умъ, съ повреденъ боленъ разумъ и да не знае вчера какво е пи-салъ, а днесъ що пише.

Ний отъ наша страна ще кажемъ, както на бай Марка, и на Цанкова така също и на едпоминициитѣ имъ, че тѣ нека на тоя умъ да мѣжатъ и да чакатъ до тогазъ, до когато здравия ра-зумъ въ Княжеството побѣди, че да властвуватъ. Тѣй нарѣченитѣ страшни радикали, нѣма отъ що да се страхуватъ, нито отъ болния разумъ на Балабанова, нито пъкъ отъ неувнитѣ на реакционеритѣ, защото программата имъ е чиста и ясна и че събранието, което ще се отвори на 15 Октомврий, ще си расправи смѣткитѣ съ тия безчестни и безобразни изверги, които се въртятъ около сиромашкото листче пасквилчето „Срѣдецъ“. Едно само нѣщо ще напомнимъ на г. г. реакционеритѣ, да бждатъ малко по-хладнокрѣвни и да не бързатъ толкова да се радватъ, защото веднѣжъ опозо-рени, втори пътъ ще бждатъ заплюени.

Г не Редакторе на в. „Славянинъ“

Прочетохъ съ внимание уводната статья въ Вѣщия В. „Славянинъ“ брой 26 VI год. съ заглавие „Да се увичтожатъ училищнитѣ инспектори“.

Да са доди до такова мѣние, че училищнитѣ ин-спектори сж безполезни, и на пусто имъ се плаща ед-во доста завидно възнаграждение, това са подали поводъ самитѣ инспектори, които непринесоха никаква почти полза въ учебноотнoшение на народа ни; защото мно-зина отъ тѣзи чиновници не сж на мѣстото си, и не отговарятъ на тѣзи своя свѣта длъжностъ, като има много въсползувани отъ обстоятелствата на вътрешни-тѣ наши неразбории въ държавното ни устройство, и подържани отъ своитѣ патрони, радвахъ се на положе-нието си като са имали чѣстта да бждатъ училищни инспектори въ едно мъгливо врѣме, и не глѣдаха друго ос-вѣтъ да са минувитѣ днитѣ и мѣсяцитѣ, да получаватъ редовно отъ държавната хазна своята тѣжета плата, съ които да съставятъ за себе си едно добро положение и въщо повече.

Вѣрваме, че прѣдстоящото народно конвентуционно събрание, което е върховенъ бранителъ на народнитѣ ни интереси, ще да разглѣда, както този инспекторски въпросъ, тѣй и други подобни на него въпроси, и ще даде лѣтя на подобни паразити, като обсѣди зрѣло, че длъжности, които непринасятъ никаква полза на на-рода ни, ще да одари пѣрта на службашитѣ за да не смучатъ напусто жизнената сила на своя народъ, който съ потѣта на лицето си плаща порядочно своя данѣкъ на държавата си.

Никой не отказва, че сѣка една инспекция по различнитѣ клонове на управлението е необходимо нуж-на, ако искаме да имаме порядѣкъ въ държавнитѣ на-ши работи, и чрѣзъ дълго врѣмевенъ опитъ дожда се до една степенъ до желаната цѣль.

Най нужното и най полезното отъ всичко за е-динъ народъ е да се свѣсти отъ латаргическия му съвъ, да се изведе отъ мрака на невѣжеството и дебело

суеверие, които привасятъ на единъ народъ безбройни злочестии и злострадания. Народъ безъ просвѣщение и безъ богата литература е народъ мъртавъ безъ животъ: нѣма надежда че този народъ ще основе на здрави ос-нови своето бждще величие. Народъ безъ образование и добро въспитание става плѣчка на хора славо-любиви и користолюбиви експлоататори. Просвѣщението е единствения най вѣрнъ пѣтеводителъ къмъ всѣко чело въческо добро и къмъ истинска човѣческа свобода.

Слѣдователно, нашия народъ се нуждае отъ благо-творителнитѣ зари на просвѣщението.

Отъ нашето освобождение и до днесъ въ единъ интервалъ отъ седемъ години, нашето правителство е обрвало най първото си внимание за да повдигне мо-рално своя народъ. И въ това врѣменно нѣско расто-яние, ние виждаме съ удивление голѣмитѣ крачки, кои-то народа ни е направилъ къмъ своето духовно разви-тие. Нашето правителство на казиковий счетъ отвори висши учебни заведения, както за женския полъ, тѣй и за мъжкия, тѣй щото, да може нашто българ-ско поколение да черпи знания въ своята татковина, и да придобие истинско народно въспитание, гдѣто се испроведихъ Българскитѣ наши юзoши въ чужди шко-ли Европейски, които въспитаници придобиха повечего чуждо въспитание, което е противоположно и несъоб-разно съ народния нашъ животъ. Мъжель положително да се гърдѣемъ съ днешнитѣ наши, както правителствени, тѣй и народни реални школи.

За да има добъръ редъ и порядѣкъ въ една пра-вителствена школа, то министерството на народното просвѣщение назначава управителъ (Директоръ), който да бди строго за добри усѣтъ на ученицитѣ въ на-уката, както и въ добрата моралност на юзoшеството, отъ които очаква отечеството ни бждущи добри дѣ-тели въ полето на българската литература. И тѣй въ-по главнитѣ градове на отечеството ни, науката цѣя-ти и успѣва подъ ръководството на добритѣ, способни-тѣ и дѣтелнитѣ воспитатели. Министерството на народ-ното наше просвѣщение не е забравило отъ да не помис-ли и за общото образование на народната ни масса. За да може да са постигне тѣзи благородна и свѣга цѣль, то е определяло и назначило свои помагачи, наречени инспектори на народнитѣ школи, които ги е свабдило съ нужнитѣ испѣчки, по които сж тѣ длъжни да се ръководятъ и да управляватъ народнитѣ школи. Глав-ната задача на тѣзи инспектори е да даватъ своитѣ полезни свѣти на простото селско население и да ги насърчаватъ да обикнатъ ученето.

Ние не можемъ да откажемъ напълно, че училищ-нитѣ инспектори, които се показваха способни и дѣ-телни, че не са принесли полза въ учебно отнoшение на народа ни. Подъ тѣхно наставление и подбуждени-е, неостана почти село да не си съгради школа.

Въ Тър. окръгъ и пр. се съглѣдватъ великоле-пи школи. И селянитѣ почнаха да почувствуватъ пол-зата на науката, почнаха да са грижатъ да си съста-вятъ училищни фондове и да си проваждатъ съ рѣв-ността дѣцата на училището, безъ да има власт, коя-то да принуждава селянина да си праща дѣтего въ школата.

Има прочее инспектори, които само името носятъ, а не си изпълняватъ длъжността, применуватъ по цѣ-ли дни въ кафнетата съ играене карти или комаръ и съ постоянно пиение. Има тоже инспектори, които вед-нѣжъ опозорени, нѣматъ никаква репутация мжду на-селението, което ги презира, тѣкъвъ инспекторъ намѣ-то да принесе полза, той принася вреда. Както се опозори бившия Свищовски а настоящий Търновскій ин-спекторъ Ю. Соколевъ.

Въ заключение ще кажа, че по добръ би било, да се възложи инспекторската длъжностъ на околийски-тѣ началници, а за началници да се назначаватъ по-стари учители, които не само, че ще изпълняватъ акуратно свѣга възложена тѣмъ длъжностъ; но и че ще си останатъ въ хазната хиляди левчета, ко-ито до сега сж се харчили за непотребнитѣ инспектори

г. Търново 5 й Октомврий 1884.

Ч. в.

„Блажени жертви умираю-щи о Господъ; ей глаголетъ Духъ да поинотъ отъ трудовъ своихъ“.

Благочестиво Събрание!

Нищо нѣма на свѣта по върло отъ смъртта и нищо нѣма по неизвѣстно отъ нея. Че азъ ще умра, въ това ни най-малко не са съмнявамъ, но кога ще умра, гдѣ и какъ? Това е закрито отъ мене съ такава завѣса, която никой отъ смъртнитѣ не е каджренъ да повдигне.

На захожданието ли на мойтѣ дни, или на зората имъ, рано ли, въ срѣдъ-

день ли, или въ срѣдъ ноцъ ще ма по-викатъ въ другий свѣтъ. — незная. Въ отечеството ми или на чуждина ще се приготви за менъ послѣдното мѣгло на земята, незная. Сърдцето на мойтѣ не-крени ли ще приеме послѣдното мое издхвание, тѣхна ли, или чужда рѣка ще затвори угасяющитѣ сж на всегда мои очи, и то не ми е дадено да зная.

Така братя, смъртта е неизвѣстна. Поглѣднете покойния, който е роденъ на 18-ий Юний 1864 год. т. е. 20 годи-шелъ момѣкъ, останалъ на 12 годишна възраст сираче безъ майка и отглѣданъ съ голѣми затруднения и скърбини въз-дишки и въспоминания отъ баща, бра-тя и сестри за покойната имъ майка. Въситаанъ въ С. Петербургъ, въ Пи-ротехническата Артилерийска школа, ка-то е надвивалъ на сички бурни мъчно-сти и неприятствия, които му са срѣща-ли въ ученическия животъ съ неговитѣ трима другари, тоже българи; като е крачпалъ исполнителски къмъ образованието си и най ситиѣ слѣдъ свършването съ блестявъ успѣхъ наукитѣ си, на ча-са е билъ поканенъ на служба въ Рус-чужкий Арсеналъ на мѣсто руский служ-башъ. Но уви! Сладки суетни надѣжди! Тѣзи утрина жалнитѣ звукове на кам-баната като грѣмъ се провираха изъ кѣцитѣ, разбуждаха още спящитѣ жи-тели и имъ обаждаха за ранната смъртъ на покойния, който слѣдъ 8-мъ мѣсе-чно болѣдувание прѣдалъ снощи Богу душа.

Мили братя, съ това България из-губва единъ способенъ пиротехникъ, ко-то са рѣдкостъ у насъ въ България. И тѣй покойния оставя неутѣшими скърбъ не само на родителитѣ си и роднитѣ си, но може да се каже и на насъ вен-чки, защото съ изгубването на Жеча Списаревскій, нашто мило отечество Бъ-лгария изгубва за такава крехка и пре-лѣтна за обществена дѣятелностъ на-дѣжда, единъ свой тѣй да се каже скъпъ членъ.

Съ какви думи да утѣшимъ днесъ въ този жалостенъ часъ негова баща, братя, сестри и роднини!? Какъ да Ви утѣшатъ тѣзи, които сами търсятъ у-тѣшение за изгубенний дѣтелъ въ ми-лото ни отечество. Иди съ богомъ при-ятелю, ученическия ти трудъ и дѣла ще бждатъ неизвѣшно цѣлте, което на смъртния ти гробъ на каменна плоча ще процѣтне за спомѣнъ и успѣхъ на тѣзи, които днесъ та испроваждатъ съ священнослужителитѣ и ти казватъ:

Вѣчная ти память!

ТРАКИЯ ПЛАЧЕ!

Черни облаци покриватъ
Мои розови градини,
Трѣсади силни разбиватъ
Смѣжкни ми остри вършини;

Грѣмъ, свѣткавици чудни,
Произватъ нежитѣ сърдца;
Цѣла ноцъ майкитѣ будни
Оплакватъ клета рождица.

Наставатъ вѣч' зли часове,
За венчко що е при менъ;
Върлуватъ злитѣ бѣсове
Съ вождѣтъ си изуменъ.

Подлостята низостъ коварство
На чело сж — верѣятъ,
А братство, любовъ, единство
В' мракѣтъ сж; те не тѣлятъ.

В. Л.

Търново 6 Октомври 1884 год.

Писма по Археологическото Дружество

XXIXMO II.

Господине Редакторе!

В първото си писмо, ние ви явихме че се е по чекло развалянето и сбарането на порутената черкова въ Бяляковица; за да се издиратъ многобройнитъ пергаментни рѣкописи заидени въ нея. Отъ тогава насамъ ако и да се е работило, но споредъ жетвата и виюбермата съ които бѣха занети селянитъ, не би до сега възможно да се съборятъ всичкитъ зидове на Черковата; но това се надѣемъ скоро да се извърши. Сега ние ще ви разкажемъ за

Разкопаването на Трапезица

Вамъ е известно Г. Редакторе: че нашето намѣрение слѣдъ учреждението на Дружеството бѣше: най напредъ да се разкопае „Трапезица“; т. е. оная мѣстность, дѣто отъ 1186 год. до 1393 год. около 200 г. сирѣчь са живѣли Български Царе, Велможи, Бояри и проч. Пие спомѣнахми дѣйствително при описанието на тая мѣстность въ 81-й брой на вѣстникъ „Славянитъ“ отъ 23 Априля 1883 година, че като додохми най напредъ въ Търново и като разгледяхми тая мѣстность въ 1856 год., съгледяхме преграднитъ зидни стѣни на домовецѣ шчо са били построени на тая мѣстность; разказахми при това въ 338 страница брой 85 на сѣщия вѣстникъ отъ 7 Май 1883 год. че споредъ увѣренията и на основание на разказитъ на Патриарха Евтимия и на Голубяски: „Г. Дръ Причекъ излага въ своята История мѣстнието си:“ *че ни Трапезица царь Иванъ Асѣнъ I съзидалъ една црква посвятена святому Ивану Гилскому въ 1195 год.* дѣто мощитъ на тая святѣцъ са били почивали; при нѣя се била намирала црква св. Апостола св. Петръ, а почивали мощитъ св. Гаврила Лесновскаго. „За всячко това обаче увѣрва Г. Дръ Причекъ че: *Въ днѣ шенъ дѣтъ отъ тия цркви нисакви слѣди не се намиратъ (??)“* *) Ние не можахми тогава положително да потвърдимъ мѣстнието на Притека, напротивъ ние изказахми нѣкакво си мнѣние. Слѣдъ тия предварителни свѣдения за Трапезица, да пристѣпимъ къмъ разказитъ си за разкопаването на тая мѣстность. По разнovidни обстоятелствени причини, това разкопаване не можи да се почени по рано презъ лѣтнитъ дни, но едвамъ брѣди 5 дни се почна. Но трѣба да разкажемъ по напредъ че слѣдъ нашето общо рѣшенне да се почени разкопаването на Трапезица, представи се въпроса *дѣ именно и на кое мѣсто да се почени разкопаването??* Тоя въпросъ бѣ за насъ, исповѣдами го най *тргливил:* „всичкитъ членове на Управителното настоятелство, както и надзирателнитъ членове да отидатъ заедно и да опредѣлятъ тая мѣсто.“ Рѣшено, и извършено съ насъ даже и г. Управителя, и слѣдъ многото разгледвания рѣшило се бѣ, да се почени разкопаването до една отъ вѣчъ открититъ цркви“. Ние въмахми обаче никакви данни, или нѣкои знакове, или поне нѣкои свѣдения, споредъ които да можахми положително да се надѣемъ; че ще да издиримъ, или откриемъ нѣкои исторически памятници на тая мѣсто.

Въ съображеніе на таковото наше затруднително положение, ние призовахми нѣкои отъ жителитъ на „Долната махала“, за които бѣха ни казали че тѣ знаятъ или по предаване, или отъ свой опитъ, когато тѣ търсили имавие. дѣ може да се намиратъ на Трапезица такива мѣстности? Отъ свѣденията които тѣ ни съобщиха, ние узнахми: 1-о) че къмъ сѣвероисточния край на Трапезица е била построена и се е намирала *една голѣма црква*, и за която по предаване се разказва: *че тя е била Царската црква* 2) че близо до тая црква е имало *една джабона мѣстность*, въ видъ на една пещера, и че въ нея се влиза на надолу и на вжтрѣ по каменни стѣпала и че вътрешнитъ и стѣни са боядисани и проч. „Слѣдъ всичкитъ тия намъ за положителни съобщени свѣдения, ние си промѣнихми мнѣнието: за да се почени разкопаването на горѣказанното мѣсто, съобразно съ предварителното общо рѣшенне; и веднага се распоредихми и отредихми: да се почени разкопаването на онова мѣсто, дѣто се увѣрва че е имало каменни стѣпала и проч. Вслѣдствие на това наше рѣшенне и распорѣждане, дѣйствително се и почена разкопаването на тая мѣсто, шчо се намира на доволно изостренната частъ на Трапезица къмъ сѣвероисточния и край. Въ сѣщия день, когато се почна разкопаването, ние се увѣрихми че дѣйствително се намиратъ тамъ, каменни голѣми стѣпала, и че отиетвахъ по тия стѣпала трѣба да се е слѣзвало на надолу и на вжтрѣ. Увѣрихми се при това, че вътрешнитъ зидни стѣни на тая пещеровидна мѣстность сж разнovidнѣми образомъ и съ разни цвѣтни или други украсения исписани. Ние се слѣдователно много обрадахми и нашето усердие и нашата рѣвностъ съ удвоихъ и утроихъ.

Слѣдъ като се разкопа по навжтрѣ тая мѣстность, увѣрихми се че ние сме открили една доволно голѣма черкова съ преграда. По стѣнитъ и ние съгледяхми много ясно изображенъ я на Святии; намѣрихми се впрочемъ въ насипитъ съ койго е препѣдана тая црква костяни части отъ скелетъ на човѣческо тѣло каквото черепъ, отъ ръцѣ и отъ грѣбнакъ. Намѣрихми се при това и цилиндрични прѣстѣни орѣдия открити, и отъ двѣтъ страни. Като се разкопа още по навжтрѣ намѣри се едно голѣмо каменно стѣпало съ 3 конически съ вжрхътъ на надолу дѣлбини. Задъ това стѣпало намѣри се друго едно по на долу и по навжтрѣ поставено голѣмо стѣпало; открихми се слѣдователно до сега 4 голѣми каменни стѣпала, които са до 1 1/2 метъръ дълги, и до 30 сантиметра дѣбели и широки. Споредъ всичко се ясно вижда, че на третето стѣпало е била поставена вратата (вжтрѣтно жѣлѣзна) на сѣщата црква, а мѣстното пространство отъ тая врата на навжтрѣ трѣба да е било *„нартисса“* на тая црква. Задъ вратнѣто стѣпало доволно на навжтрѣ намѣри се отломна частъ на единъ камененъ стѣлбъ отъ чистъ бѣлъ камакъ вал чястъ и доволно дѣбелъ; вижда се ясно че той отломакъ е отчюпенъ отъ единъ камененъ стѣлбъ; но дѣ е той билъ поставенъ въ вжтрѣшностята на црковата? ще се узнае вжтрѣтно кога се изчисти црковата отъ варениа насипъ размѣсенъ съ камани тухли и проч., койго е остатакъ на разваленъ сводъ (кубето) и горнитъ зидни части на черковата. Издирихъ са още и много дребни части откритени, или отчюпени отъ вжрхнѣта мазанка (сувата) на црковнитъ зидни стѣни, по коиго се ясно виждатъ и четъгъ чисто Български надписъ съ бѣли едри букви на черно поле написани. Нѣй много же се обрадахми когато се откри по навжтрѣ въ црковата отъ лѣва страна на зачнѣта и стѣла единъ писменъ паметникъ, написанъ съ много хубави и голѣми чисто Български букви, за койго, както и за нашето скромно мнѣне за тая новооткрита црква, ние ще ви пишѣмъ съ третѣто си писмо.

Приммете Господине Редакторе нашето искрено и сердечно поздравленне.

Дръ Василь Беронъ.

Пловдивъ 1 Октомври 1884 г.

Програмата на лѣже-сѣдинитѣ:

Членъ I Бѣди на златото любомецъ, продавай народната кръвь и бѣди при туй увѣрѣе че ще си мѣжду великиа кръвь.
Чл. II Казвай криво, да си подлѣецъ като Бобчева народенъ тогазъ да, че си награденъ съ славний Таковский орденъ.

Не искахъ да отговарямъ на безсѣвѣстнитъ хвалби, а отъ друга страна и клѣвети на всѣзвѣстнитъ подлѣ въ „Марица“ въ брой 652, нѣ като имамъ прѣдъ видъ, че на народа трѣба да се представи и казва всичко истенно, всичко честно, то човѣколюбиего не принуди, да исповѣдамъ истенната, за която истенна, азъ всѣоткриго моля безсѣвѣстнитъ писатели на „Марица“, ако и матъ поне още капка честность, или да я опровергаятъ съ факти чрѣзъ органътъ си, или то пжкъ да я приематъ за чиста монета; защото въ противенъ случай, азъ призовавамъ всѣкой честенъ българинъ, да отдаде най голѣмото си прѣзрение къмъ подобенъ органъ, койго мисля, че има патка около си и съ различни маймунджулиця глѣда да ги засѣбява и затянява.

Въ уведнѣта си статья бр. 652 горѣпомянатий органъ, иска да даде пълно увѣрение на читателитъ си, че де нѣтъ 23 Септември бѣлъ день, въ когото казионнитъ сж се погребали, и че този день показалъ народътъ съ кои е и на кои възлага довѣрѣето си; оцъ споменава ло на долъ, че перитъ на К. Богориди се махнаха за едно съ послѣдний; то и пропадна всичко казионно, всичко първо!!!

Дѣ колко тези горнитъ думи се прави, то нека да оставимъ пушицѣтъ да ги гризе съвѣстьта, а нѣй да обврнимъ погледѣтъ си върху, какъ се станали настоящитъ избори и те ще ни докажатъ всичко това. Нѣй питаме г да писвачите на „Марица“ да ни кажатъ, не е ли змало правителството живо участие въ изборитъ за да прокара своитъ си кандидати? Его примери: Въ Стара Загора прѣжѣгътъ раздѣла Сѣйменската колегия на 12!!! Пунита, когато тя е била всѣкога 3, съ целъ да се раскъсатъ гласовѣтъ, понеже друго-яча се прѣдвидѣше, че правителственитъ кандидатъ ще пропадне. 2-ро, Бобчевъ, този великъ мжжъ, койго издава окръжни до чиновницѣтъ да не агитиратъ, той самъ е агитиралъ предъ Коначеский кметъ, при Швореский кметъ и др. 3-то Садово (пунктъ) когато дождадъ на кулъ 3 села да гласуватъ, защо властьта, джандармитъ, като виждатъ, че бюлетенигъ имъ се за г-на Калчева, принуждавали ги или да гласуватъ за Бобчева или то шкъ да си отидатъ. Обаче послѣднитъ като неможе да излѣзятъ на глава, отишли си спокѣно по селата заедно съ бюлетенигъ. 4-то Зяцо г-нъ Грековъ Карловский началникъ и всѣзвѣстний Фратю Поповъ, открито ходяха да агитиратъ? и пр. и пр. Ами най послѣ 0!

за срамъ на црква! Какво прави, тѣзи черна душа, Гервасий толкозъ врѣме по селата? Срамъ е господа, смислете се, че вѣй прахосвате не своитъ си пари, нѣ паритъ отъ ковчегътъ на областъта, които тѣй изобилно ви ги дава Гавраилъ паша, съ които пари обаче, сте подкупили сума кметове, отъ които и самъ даже Кръстевичъ е подкупилъ.

Нѣ нека да хвърлимъ погледѣтъ си и върху фактитъ, които излагагъ по надолу за паданието на казионнитъ. Те казватъ, че „казионнитъ вѣстанали противъ едно свѣто дѣло, противъ построението црква въ Шипка? До колко се криви казионнитъ въ този случай, сами тѣ мискинитъ писовачи на „Марица“ знаятъ и кои са причината за непростояванието, и защо не се построи . . . . пакъ знаятъ. Е, защо господа излизате така гордо и провъзгласявате казионнитъ за виновати въ тоя случай?

Второ „Възтанаха противъ едно народно желание, което му бѣше врѣмето“. Кое е то желание бабо „Марица“, шчо та е срамъ да го кажемъ! да не е *сѣдинитѣ*!!! Срамъ! Имаше ли, молимъ ви се, нѣкой противъ сѣдинението и че коя ще е тѣзи черна душа, която да не го жѣлае? Никой не е билъ противъ сѣдинението; нѣ ако има да се биле противъ, то не за него, нѣ противъ васъ, ваши шарлатани, които искате да експлоатирате народа съ него. Единъ пътъ за всѣкоги това трѣба да го знаете и вземите за догматъ, защото ако ли още ведѣтъ ще пишете пакъ така, то вѣй не правите друго, освѣнъ да се излизате на смѣхъ. По коякого да ли му е било врѣмето за сѣдинението, то всѣкой българинъ знае, знаемъ подлѣй вестниче, че Негово Сягелство Българский Князь, слѣдъ като взе мнѣнието на Русский Императоръ каза: *Сега не му е врѣмето!*

Знаемъ при това, че Гладстонъ каза: Нѣй имаме да се занимаваме съ още по важенъ въпросъ Египетъ, за това не му е врѣмето. Е какъ бе лѣжца разбирате, че му е било врѣмето? Когато Европа те пѣди, когато Русея ти отказва подпорката си за сега, то по облацитъ ли ще отидѣш да се молишъ да се сѣдинишъ? Срамъ! Кажете си го право господа, че подъ булото на сѣдинението, искахте да грабните властьта въ ръцѣтъ си и да докарате днешното несносно положение на работитъ въ Ш. Румелия — да на сѣдините съ Ц градъ.

3) „Възтанаха противъ запазване народното достоение въ областъта; поискаха да се избере единъ невъзможенъ човѣкъ“. Какъ разбирате господа горвата си фраза? Защо бѣше невъзможно прѣзбиране то на този невъзможенъ човѣкъ, и че защо да е не възможенъ? За това ли, защото не ви остави да крадете хазната, да скубите населението! като земахте тройно четворно заплати? За това ли че ви награди за дѣлата съ това, което заслужавате т. е. като ви испѣди и сваля отъ постовитъ? Нѣ, за това ще поговоримъ по на доле. Сега нека обврнемъ погледѣтъ си върху първий периодъ на фразата имъ т. е. че Казионнитъ „вѣстанали противъ запазване българското достоение въ областъта“. Кога е запазено българското достоение господа? Тогава ли, когато се дава прѣрвенство на българитъ, почататъ са правата му и не са тиранизира; или сега при врѣмето на Кръстевича паша, на когото противъ избирането бѣха Казионнитъ. Сега ли казвамъ, когато се запрѣщаватъ на българскитъ синоне да пѣягъ народнитъ си пѣсни; когато се запрѣщавана на българский народъ да прави митинги, за да обмисли върху политическото си и материално положение; когато се нападатъ печатници български и се ограбватъ рѣкописи и се водятъ подъ канвой администраторитъ по конакътъ; сега ли казвамъ, когато се растурува областното представителство, постоянненъ комитетъ и се привиква народътъ подъ влиянието на шиковитъ да си избере самоволно!? каквито представители си ще! Сега ли когато се исключатъ български висше испитавни и се назначаватъ на тѣхно мѣсто гръци? Срамъ е господа, малко поне още съвѣсть.

4) Въ по сѣтния си брой сѣщия вѣстникъ брѣбори още и за нѣкакви си теглилки, сж били искали да се натоварятъ на народа отъ Казионнитъ и че лично шѣлъ да губи народътъ отъ тѣхъ. Да ще губи, може би, нѣ исповѣдайге си безпристрастно господа, че тези теглилки не сж ли останали още отъ Гешево врѣме и че не бѣха ли вашъ плодъ, които теглилки сте защищавали въ първитъ броеве на органитъ си. Нѣ да направимъ едно сравнение мѣжду теглиликитъ, като за минута да ги прѣдадемъ че сж натоварени отъ Казионнитъ, и мѣжду грабежитъ, които се направили тези сега прѣти патриоти сѣдинитѣ Марицини! Не вѣй ли бѣхте на властьта отъ създаението на Румелия, чакъ до прѣди една година господа? Това поне неможите отказа. Е, тогазъ моля Ви се колко плащаше народа данакъ, колко чиновниця бѣха и колко получаваша те. Не бѣше ли данѣкътъ на народа 32—34 милиона. Не земаха ли вашитъ директори по 80—100 лири заплати. Вашитъ чиновници на изпълняваха ли нѣкой по двѣ и три служби, койго къмъ всѣка една вземаше и заплати. Е сега за Бога, кои бѣха ония

* Видѣте Извѣстията му страница 251

които миналата година смъкнаха данъка на 27 милиона; кои бѣха ония, които искачиха сума чиновници и при това на останалитѣ значително смъкнаха заплатитѣ; кои бѣха ония, които смъкнаха Директоритѣ да получават по 40 лири и..... съ изключение на Кръстевичъ, който каза тѣснѣе, че, ако ще ми плаща областта по 80 лири, то оставамъ да служа, ако ли не, то ще си отида въ Ц градъ. И най послѣ кои бѣха тези, които ограничиха съ законъ чиновницитѣ, които исляхъ явяватъ двѣ длъжности да получаватъ само отъ една заплата? Не бѣха ли тези по настоящемъ споредъ вѣсв Казнови, а тогазъ както и сега сж народни Либерали?

Турете моля дѣсницата на сърцето си и искрено исповѣдайте всичко казанно, защото вѣй въ противенъ случай ще се наречете не чловѣци, нѣ не признателни животни, заслѣпени само въ плѣчка и грабежъ. — И сега вие хора консерватори, хора кръвопийци на народа, седнали сте да се хвалите прѣдъ свѣтътъ, че сте побѣдили правдата съ силата на подлостта, лъжата, подкупничеството и щакътъ. Не ви ли е срамъ? Нѣ, не хвъркайте на високо, народътъ прѣди една двѣ, години ви е ялъ попарата; той ако сега да се намира въ мрежата на съединението въ рашеткитѣ; въ ще дойде единъ денъ, въ когото ще ви подири за вѣчно смѣтка; тогазъ да, ний се поне съ туй угъшяваме, че ще ви награди съ приличната награда за дѣлата ви.

За сега токова, като си запазвамъ правото да поговоря и други пътъ за патриотизмътъ на казанитѣ победители. В. Л.

„Защо все выкажтъ противъ насъ
Защо криваждъ вѣкъ и шумъ,
Клеветатъ насъ съ несправеденъ гласъ
Иль вѣтеръ гонждъ съ плиткъ умъ?“
Р. Живцифовъ.

Когато четѣ човѣкъ хулитѣ, нападенията, вѣзопачаванията на истинната отъ оппозиционнитѣ вѣстници, то непременно ще да се възмути, ще да се позамисли за умственото състояние на тѣх учени сивигери, които оплакватъ „майка България съ лъжовни и лицеѣрни сълзи. „България пропада!“ Филоксерата се е появила въ Вадиско; на Черното море е имало буря прѣди вѣколко дѣвъ, а Българскитѣ граждани за срамъ и позръ на младата, ни държавица глѣдатъ хладно кръвно на всичко това, безъ да станатъ да смаятъ главата на опасния „радикализмъ“. Позоръ! Кѣто че ли и Бурмовъ и Балабановъ да не сж мѣжду живитѣ! Кѣто че ли тѣхния „нихилизмъ“ и „радикализмъ“ да не е опасенъ за благоденствието на вѣрнитѣ и покорни подданници! Свдимъ по вѣкога па се чудимъ на ума на ученитѣ, на дипломатитѣ, питаме са: това ли сж тѣ „умнитѣ“ и „спасителитѣ“ на Българския народъ? За оплакване би билъ вѣстинна народа ни, ако би ималъ злочестивата да се ръководи отъ свѣтитѣ на подобни хора, които сж готови да промѣнятъ хиляди начала, да даждъ хиляди обѣщания, да презржтъ всѣка вѣщовална гордостъ, стига тѣ да сж на власть, тѣхния гласъ да са чува!...

Не, вѣматъ свѣсть и честь ретакторитѣ на в. „Срѣдецъ“ и всичкитѣ ония негови събратия — вѣстникари, които се мжнатъ подаръ стживитѣ му! Не ги боли тѣхъ за България; миль имъ е тѣмъ „гечинска“ научени сж тѣ да скубятъ „блудрѣшковитѣ“ и „папагалитѣ“ и мжчно имъ е да се помиржтъ съ новата си участъ. Какъ е възможно: Цанковъ, Балабановъ и тѣхнитѣ вѣрни мекрета да не сж на служба, да не получаватъ заплата? Предателство! Черна неблагодарностъ! викатъ тѣ съ пѣна на устата. Но не безпокойте се гда, вѣма да бждете министри и туй-то! Краскайте, скубете си коситѣ, ако щѣте, всичко е напраздно!

На послѣдньо врѣме „Срѣдецъ“ пролива горѣщи сълзи за обидата (sic) която в. „Свирна“ билъ на несълъ уж на великата славянофалска двойца — Аксаковъ и Катковъ и се докпапи съ двѣ рѣци: о вѣккава си дипломатическа нота, която Русското Агентство отправило до Българското правителство по тѣхъ случай „Днесъ повторно издигаме гласъ и безъ да напѣдаме на тѣх личности (защо? хачъ бива ли тѣй да бжде? р) които считаме достойни за оживяние (хай, да са не види макаръ. р) протестираме евергически (больш лафъ!) не само противъ окърблената, които са предизвикали дипломатически ноти, но още и противъ равнодушнието, което, пратителството показа до сега (Да са натика Петковъ въ Черната джамия) по това дѣло и вѣобще по много друго писано въ помѣнатия безобразенъ явствъ (Има ли по-безобразни хора отъ насъ гда „Срѣдечари“?). И това правителство не „взематъ гласу“ на тѣхъ капжсѣзи, не чува тѣхнитѣ молби, не вижда сжлзитѣ имъ! О, Провидѣние! Малко ли е това, молимъ ви са: г. Петковъ нападналъ въ вѣстника си Аксакова и Каткова!

Я ни важи, любезний „Срѣдецъ“, за какво си се раздигавилъ ти до толкова? Че обидѣли нѣкои си особи, които служатъ за образецъ на глупостъ; лица отъ които

честното Русско общество се отвръща съ призрѣние, и ги счита за полицейски служители на „рѣда и порядѣка, които по-биха били на мѣстото си, ако имъ се даваше „нагайка“ въ рѣка, да се облѣчѣха въ полицейска форма и да се назначатъ за „подкараузлици“ на „смуителитѣ на порядѣка“, да шпиониратъ и лакействуватъ. И вие уважавате тѣхнитѣ мордѣчи? И вие викаете, че цѣла Россия е обидена отъ выпаденията противъ тѣхъ двама ретрогради и проповѣдници на чорбаджилжа и угнетенията! А знаети ли вие, че въ самата Россия, тѣ сж станали за смѣхъ и че имената имъ не се произнасятъ отъ руската интелгенция нивакъ, освѣнъ съ укори и зли насмѣшки? Питаме Вие: „Славянска идея“ ли е пропаднала или авторитета на Руската империя са е поколебалъ, когато са нападѣли двама отживѣли хора, които сж чужди на желанията и симпатитѣ на самото русско здравомислѣщо общество! Аксаковъ и Катковъ живѣятъ въ Россия, вѣнъ отъ предѣлитѣ на княжеството, и си сж неприкосновени особи, сѣлдователно никой вѣма право да запрети на Българската журналистика да са произнесѣ по каквито начинъ ще за тѣхъ. Или живѣемъ въ свободно княжество, получуваме са отъ свободата на печатното слово, Български граждани сме; имамъ свои права и длъжности и никой вѣма право да диктува на единъ Български вѣстникъ какво да пише. Каква смѣлость отъ страна на тѣхъ подлѣци? Позволяватъ са да оплакватъ България и скатъ да ограничаватъ свободата на печата и кою е още по-възмущително пишѣть статии съ надугъ съдържане, пълни съ клевети върху единъ цѣлъ на одѣ, виватъ противъ „радикализма (!) и до толкова се умудраватъ што искриватъ, че това описано зло като върдувало у насъ е чадю на Европейския „Радикализмъ“, за кѣто споредъ тѣхъ е ставало събрание въ Свиервощи: Не сж ли, читателю умни и велеучени тѣхъ симпатични редакторчета на в. „Срѣдецъ“!

И тѣзи хора са наричатъ Българи! И тѣ имать българско сърце; живѣятъ и мислятъ по български! И тѣ обичатъ „независимостта“ на княжеството ни! Обичате вие господа България, но да Вие бжде само „мушайка“, да са созораване и клеветите прѣдъ вѣншния свѣтъ. Крокодилски сж сжлзитѣ Ви! Какво общо може да има мѣжду „независимостта“ на България и Вашитѣ лѣени чувства? Знѣо защитиваше Московскитѣ „Славянофили“?? Аксакова Каткова? Не за това ли че мѣжду Вашитѣ начала и убѣждения и тѣхнитѣ има голѣмо сходство? Не за това ли че и вие както и тѣ сте обожатели на „нагайката, тиранизма и лавѣството“? Ако би било възможно вие бажте продали България за едно „аферимъ“, за самоваря, червената рубашка и богущитѣ на г. Аксакова. Плачете гда „Срѣдечари“! Кѣло е жално наветина, че вѣмате възможностъ да затриете отъ лицето на земията умразитѣ вамъ ради кази. Въ вашата статия проглѣдва такъзвизи деспотически „вѣтъкъ, такъзвизи классически образъ на масли, съ каквито се отличаватъ писачитѣ на вѣски монархически листъ, койго е назначенъ да хвалѣ: „La monarchie du droit divine“, да въздига до небеса камшана и полицейския участъкъ. Желното е само, че вѣма кой да ви слуша!

Врѣмето „господа Срѣдечари“, отдалѣно е захарляло Вашитѣ убѣждения и проповѣди въ областта на забвениято и позора. Вашитѣ проповѣди не струватъ вече нищо и напраздно ще си блѣскате вие главата, ту о една стѣна, ту о друга.

Бждете увѣрени че „бжлѣцето не Вамъ принадлежи“. Кѣлото и да викаете съ прѣспинали гласове, не ще да върнете „минжлото“. Вашата пѣсень е непѣяна. „Нови врѣмена — нови хора!“

Л. Песлъвловъ.

Единъ отъ вѣпроситѣ, които силно занимаватъ нашитѣ офицери послѣ свършана на лагернитѣ животъ тѣя година, е вѣпросътъ за помѣщенieto и нардѣбата на военното имъ събрание. Това събрание, тѣй полезно по резултатитѣ си въ другитѣ държави, и тѣй високо по идѣята си, трѣбвало би и у насъ да донесе каква годѣ полза за офицритѣ вѣобще, за по голѣмата частъ отъ тѣхъ въ частности.

Безъ да са впушаме въ критическо едно разгѣждане на уставитѣ за военнитѣ събрания, мислимъ да начнемъ кратката си забѣлѣжка съ едно общо мѣсто, съ една всевъзвѣтна истина. Твърдѣ често бива, че единични хора, а тѣй сжщ и учреждения са отказватъ отъ упражнението на права отъ закона тѣмъ дадени, прѣдъ видъ ли на нравствени нѣкакви неудобства, или просто по чисто практически съображения. Думата ни е за домакина на Руссенското Военно Събрание.

Съгласно дѣйствиущитѣ установления, на свѣта на старшинитѣ принадлежи правото да избира измежду офицритѣ на гарнизона лицѣ за тѣя тѣжка по отговорността си длъжностъ. Има ли нужда да прабавяме, че домакина на събранието трѣбза безусловно да се ползува отъ довѣрнето на повечето отъ членовѣтъ? Нима

въ много случаи той не се явява като тѣхенъ прѣдставителъ? Вѣроятно ръководимъ отъ горнитѣ съображения, свѣта на старшинитѣ, при избиранието на досегашнитѣ домакини, бѣше отсѣжшилъ правото си на Руссенското офицрско общество. И: си позволимъ да кажемъ, че по-справѣдливо и по правично той и не можеше да постѣпи, защото избраниитѣ по тѣя глѣчъ офицринѣ навѣстна се ползуваше съ довѣрнето и любовта на несправѣнно по-голѣмата частъ отъ другаритѣ си.

Но сега се научаваме, че свѣта на старшинитѣ — заю незнаемъ и не можемъ да видимъ — рѣшилъ нивакъ да се распоряди. Безъ дълги размислѣния, тѣй избралъ вече за домакиня на Събранието, единъ офицринѣ, възможно е, съ голѣми способности, голѣма симпатичностъ и още по голѣма памѣтъ — всичко е възможно — но да ли помозавина отговаря на условията и желанията на болшавството, да ли тѣя болшавство е согласно да има такѣвъ прѣдставителъ, — съ това свѣта на Старшинитѣ, вѣроятно е намбралъ за излишно да се позаме. Мислимъ че отъ подобни вѣпроси, каквито е вѣпроса за избиранието на домакина на Събранието, много и прѣмногъ зависи ождѣствението на високитѣ идеи и прекраснитѣ резултати които успѣватъ за военнитѣ събрания прѣдвжда отъ тѣхъ. — Нема вѣтъкъ за себѣ си излъчете правочестие. ....

НЕКРОЛОГЪ.

Милото ни отечество България изгуби още единъ достоенъ свой синъ Жечо Спсаревскитѣ, който се е възпитвалъ въ С. Петербургъ въ Перутехническата артилерийска школа, свършилъ наукитѣ си съ блѣстящъ успѣхъ и е билъ поканенъ на служба. Жечо Спсаревскитѣ като ученикъ, още тогава прѣдвѣщаваше, че България навѣрно можане да очаква отъ него единъ добъръ труженникъ по техниката. Но зла участъ и немилостива урасница завидя и съкруши, както милия му баща, братя, сестри и роднини, така и българскитѣ народъ, като ги лиши безъ врѣме отъ единъ младъ и достоенъ членъ.

Като се присъединяваме къмъ общата съгърбъ за чувствителната загуба, ний съ горѣсть на душата си ще кажемъ:

Вѣчна ти памѣтъ и лѣка ти прѣсть неуморимий труженникю!

ЕДНА ДОБРА УЧИТЕЛКА. Предава уроци на Френски, Немски, Пияно и ръководѣне съ най умѣрѣнна цѣна.

намира са у хотелъ Ливадия въ Руссе
Улица Княжеска.

Отъ Руссенската Окржжна Постоянна Коммиссия.
ОБЪВЛЕННЕ.
№ 1397

Цѣлѣтата се за всеобщо знание на интересующитѣ се лица че на 15 того, въ три часа после пладнѣ, въ канцеларията на Постояната Комиссия, ще са отворне публиченъ търгъ съ малонадаване за доставяние за една година въ Руссенскитѣ Окржж. Александровскитѣ Пансионитѣ следующитѣ предмета: 20. куб. египцини мѣстни дърва, мѣсо, хлѣбъ, лукъ, зеле, картофа, фишулъ, лещѣ, черъ и червенъ пиперъ, солъ, захаръ, гасъ, дървено масло, крави мѣсо, оризъ, ю мюръ, скорбяза, сапунъ, чай, оцѣтъ, лимонова солъ и пр.

Търга ще са продължава до газарянието на едно парче свѣць Искания залогъ е триста лѣва.
Лицѣта, които желантъ да наематъ доставянието на гореломѣнатитѣ прѣдѣти, могатъ да видятъ условията въ сжщата Комиссия всѣкой прѣсжтвенъ дѣвъ отъ 8—12 часа сутрѣнята и отъ 2—5 после пладнѣ.
Гр. Руссе 8 Октомвр. 1884 год.

Председателъ: Г. Г. Цанковъ.
Членъ Секретаръ: Пъ Цѣвковъ.
Редакторъ, издатель: Т. Х. Станчевъ